

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **A. O. s.r.o.**, IČO X
sídlem H. 681/50, X O.
zastoupená advokátem Mgr. Viktorem Duškem
sídlem Pobřežní 648/1a, 186 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2018, č. j. 12607/18/5300-21442-711315,
ve věci daně z přidané hodnoty,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání účastníků

1. Žalobkyně je společností, která se zabývá mj. nákupem, prodejem a zpracováním zemědělských produktů. V červnu a červenci 2014 žalobkyně nakoupila od společnosti G. C. s.r.o., IČ X (dále jen „společnost G.“) semena slunečnice a řepky. Tato obchodní spolupráce je jádrem nynějšího sporu, neboť žalovaný z těchto transakcí vyměřil žalobkyni napadeným rozhodnutím daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), jelikož dospěl k závěru, že uvedené transakce byly zasaženy podvodem na DPH, o kterém žalobkyně přinejmenším měla a mohla vědět. Žalobkyně s napadeným rozhodnutím nesouhlasila a domáhala se jeho zrušení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

2. Krajský soud rozsudkem ze dne 30. 10. 2019, č. j. 65 Af 32/2018-93 napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Uvedený rozsudek byl však zrušen rozsudkem NSS ze dne 15. 11. 2021, č. j. 8 Afs 343/2019-38 z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. NSS uložil zdejšímu soudu, aby se znovu zabýval žalobními námitkami a při jejich hodnocení zohlednil veškeré skutečnosti zjištěné žalovaným.
3. V žalobě žalobkyně předně namítala, že **žalovaný neprokázal existenci podvodu**. Chybějící daň byla identifikována u společnosti V. G. s.r.o., IČ X (dále jen „společnost V. G.“), tj. z pohledu žalobkyně u dodavatele jejího dodavatele, o kterém nevěděla zhora nic, vůbec jej neznala a ani znát nemohla. Proto jí nelze klást k tíži, že společnost V. G. neodvedla DPH. Identifikace chybějící daně k prokázání existence podvodu na DPH nestačí, když správní orgány jsou povinny vysvětlit, v jakých okolnostech spočíval. Na to však v nynější věci zcela rezignovaly.
4. Dále namítala, že **žalovaný neprokázal, že by žalobkyně měla vědět o tom, že se účastní transakce zasažené podvodem**. Mezi typické znaky nestandardních transakcí patří nulová smluvní dokumentace, rezignace na ověření identity obchodního partnera, platby před obdržением zboží, kde to není obvyklé a úhrady v hotovosti. Nic z toho však detekováno nebylo. Následně žalobkyně obsáhle rozporovala jednotlivé skutečnosti, na kterých žalovaný založil závěr o její vědomé účasti na podvodu. U některých skutečností žalobkyně zpochybnila jejich žalovaným tvrzenou nestandardnost, u dalších namítla nesprávné hodnocení důkazů či uvedla na pravou míru dezinterpretace, jichž se měl žalovaný v některých případech dopustit, dále zdůraznila absenci důvodů ke zvýšené opatrnosti při obchodování se společností G., vysvětlila důvod ekonomické výhodnosti spolupráce se společností G., některé jí k tíži kladené skutečnosti zdůvodnila specifiky řetězových obchodů, ohradila se vůči výtce nesplnění požadavků zákona o ochraně ovzduší a nařízení vlády kladená na dovozce a prodejce biomasy, uvedla důvody nesprávnosti závěru žalovaného o prodeji se zápornou marží, poukázala na absenci souvislosti dluhu společnosti C. S. s. r. o. (dále jen „společnost C.“) u slovenské daňové správy s dodávkami společnosti G. a na nemožnost klást jí k tíži neznalost detailů interních poměrů společnosti G. (v podrobnostech viz níže při vypořádání dílčích konkrétních žalobních námitek).
5. Závěrem žalobkyně zdůraznila, že **přijala veškerá opatření, která po ní bylo možné požadovat, aby zamezila své účasti na podvodu**. Spolupráce se společností G. byla zahájena po předchozí kladné zkušenosti se společností C., neboť za oběma společnostmi stály totožné osoby. V době posuzovaných obchodů byla společnost G. kontaktní a plnila dohodnuté dodávky, nebyla označena jako nespolehlivý plátc. Žalobkyně si společnost G. prověřila v obchodním rejstříku a registru nespolehlivých plátců DPH. K nějakému prověřování nadto byla povinna přistoupit teprve, pokud by vyvstaly indicie nespolehlivosti společnosti G. Ty vyvstaly až v srpnu 2014, a proto žalobkyně uhradila DPH za srpen 2014 přímo na účet správce daně.
6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí. Zdůraznil, že podvod může být spáchán nejen přímým dodavatelem daňového subjektu, kterému je nárok na odpočet odepřen, nýbrž i jinými články řetězce. Vědomost daňového subjektu o tom, kterým konkrétním článkem v řetězci nebude odvedena daň, není nutnou podmínkou (proto také žalobkyni nebyla kladená k tíži neznalost společnosti V. G.), podstatná je existence objektivních okolností, které nasvědčují podvodnému charakteru řetězce jako celku za současného prokázání, že daňový subjekt nepřijal dostatečná opatření,

kteřá na něm mohla být s ohledem na okolnosti případu rozumně požadována, aby tak zajistil svou neúčast na daňovém podvodu.

7. V replice žalobkyně zejména vyzdvihla, že požadavek na prověřování obchodních partnerů nelze bezmezně rozšiřovat na dodavatele dodavatelů a znovu zopakovala, že žalovaný nespécifikoval žádné okolnosti, ve kterých podvod spočíval, jakož i svou argumentaci proti závěru, že mohla vědět, že se účastní transakce zasažené podvodem na DPH.
8. V dalším podání žalobkyně poukázala na rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2019, č. j. 2 Afs 100/2018-44, ze kterého podle ní vyplývá, že daňovému subjektu nelze klást k tíži ani prokázanou nevědomou účast na daňovém podvodu, ale jen případné pokračování v této účasti poté, co zjistí první náznaky podvodu a nepřijme dostatečná opatření. Podle žalobkyně byla v takové situaci i ona. Jakmile zjistila nestandardní okolnosti, uhradila DPH na účet správce daně. Proto by jí neměl být nárok na DPH odepřen.
9. Žalovaný ve své reakci na zmíněné podání uvedl, že žalobkyně dezinterpretuje právní názor vyjádřený v rozsudku NSS ze dne 30. 1. 2019, č. j. 2 Afs 100/2018-44.

B. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 s. ř. s.
11. Relevantní právní úpravu a judikaturu popsal velmi podrobně žalovaný v kapitole III. odůvodnění napadeného rozhodnutí a shrnul ji i NSS v odst. 13 kasačního rozsudku, proto krajský soud jen stručně uvádí:
12. Podle § 72 odst. 1 písm. a) č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) platí, že *„plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku“*.
13. Podle § 72 odst. 2 písm. a) zákona o DPH platí, že *„daní na vstupu u přijatého zdanitelného plnění se rozumí daň uplatněná podle tohoto zákona na zboží, které plátcí bylo nebo má být dodáno, nebo službu, která mu byla nebo má být poskytnuta“*.
14. Podle § 72 odst. 3 zákona o DPH platí, že *„nárok na odpočet daně vzniká plátcí okamžikem, kdy nastaly skutečnosti zakládající povinnost tuto daň přiznat“*.
15. Z ustálené judikatury Soudního dvora EU a NSS vyplývá, že pokud daňový subjekt prokáže přijetí zdanitelného plnění a splní zákonem stanovené podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně, může správce daně neuznat odpočet jen v případě, že prokáže podvod na DPH nebo zneužití práva. Judikatura Soudního dvora EU [například rozsudky ve věci C-255/02, *Halifax plc*; ve věci C-354/03, C-355/03 a C-484/03, *Optigen Ltd, Fulcrum Electronics Ltd (v likvidaci) a Bond House Systems Ltd*; ve věci C-439/04 a C-440/04, *Axel Kittel a Recolta Recycling*; nebo ve věci C-80/11 a C-142/11, *Mahagében Kft a Péter Dávid*] pod pojmem podvod na DPH označuje situace, v nichž jeden z účastníků řetězce neodvede státní pokladně daň a další si ji odečte, aby získal zvýhodnění, a uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám. Tím je v zásadě narušena daňová neutralita.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

I když varianty daňového podvodu mohou být rozmanité, jeho podstatou je, že není odvedena určitá částka získaná jako DPH (rozsudky NSS ze dne 18. 3. 2010, čj. 9 Afs 83/2009-232, či ze dne 25. 6. 2015, čj. 6 Afs 130/2014-60, č. 3275/2015 Sb. NSS).

16. Ve vztahu k existenci podvodu musí daňové orgány prvně vysvětlit, v čem tkvěla podstata daňového podvodu, vylíčit řetězec skutkových okolností, ze kterých je v souhrnu možné dovozovat, že se o daňový podvod jednalo. Teprve poté, kdy správce daně prokáže, že k daňovému podvodu vůbec došlo, je možné přistoupit ke zkoumání subjektivní stránky účasti konkrétního daňového subjektu na podvodu na dani, kterou správce daně prokazuje existencí objektivních okolností, které budou vypovídat o tom, že daňový subjekt o podvodném charakteru obchodů věděl nebo alespoň měl a mohl vědět. Pokud jsou dány tyto dvě podmínky, tj. existence podvodu a zaviněná účast v podvodném obchodním řetězci, daňový subjekt má v návaznosti na předložená zjištění šanci zabránit odepření nároku na odpočet tím, že prokáže, že přijal dostatečná opatření, která měla zamezit tomu, aby se účastnil podvodných obchodů, tj. že si v obchodním styku počínal dostatečně opatrně a přijal rozumná opatření, aby nebyl do podvodu na DPH zatažen (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2020, č. j. 1 Afs 304/2019-33, ExaSoft Holding, body 24 a násl., a tam cit. judikaturu; detailně pak rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2019, č. j. 10 Afs 182/2018-42, Easy Working, body 27 až 43).
17. Ještě před posouzením samotného podvodu musí krajský soud z hlediska logické posloupnosti přezkumu žalobních bodů vyhodnotit, zda s ohledem na námitku žalobkyně bylo v řízení možné vycházet z odpovědi na mezinárodní dožádání, které se týkalo pana M., tvrzeného zprostředkovatele obchodů mezi společnostmi G. a žalobkyní.
18. V nynější věci využil správce daně žádost o mezinárodní spolupráci podle čl. 7 nařízení Rady (EU) č. 904/2010 o správní spolupráci a boji proti podvodům v oblasti daně z přidané hodnoty (dále jen „nařízení č. 904/2010“), které upravuje pro oblast DPH postupy týkající se spolupráce a výměny informací daňových orgánů z různých členských států EU. Informace získané na základě nařízení jsou podle čl. 9 uvedeného nařízení použitelné jako důkaz v daňovém řízení. Samo nařízení (stejně jako podobné předpisy na úrovni EU – např. směrnice 2011/16/EU) neobsahuje žádná konkrétní práva osob povinných k dani (srov. rozsudky SDEU ze dne 20. 6. 2018, C-108/17, *Enteco Baltic*, EU:C:2018:473, bod 105, a ze dne 30. 9. 2021, C-186/20, *HYDINA SK*, EU:C:2021:786, bod 42), tedy ani právo daňového subjektu být přítomen u šetření daňové správy jiného členského státu EU. I v případě postupu podle nařízení č. 904/2010 však platí závěry ohledně přítomnosti daňového subjektu u výsledku svědka prováděného v zahraničí, ke kterým NSS dospěl po rozsudku Soudního dvora EU ze dne 22. 10. 2013, C-276/12, *Sabou*, EU:C:2013:678 (k tomu srov. navazující rozsudek NSS v téže věci ze dne 21. 1. 2014, č. j. 1 Afs 73/2011-167, č. 3016/2014 Sb. NSS, body 63-66, k přenesení těchto závěrů do postupu podle nařízení č. 904/2010 srov. rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 Afs 163/2018-64, *VIA MARIS*, body 8-10), tedy že by správní orgány měly požádat orgány dožádaného členského státu o zajištění přítomnosti daňového subjektu u výsledku svědka (srov. také rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Afs 127/2021-70).
19. Žalovaný se dle krajského soudu mylí, pokud uvádí, že ve věci správce daně nežádal o provedení výsledku svědka. V žádosti o mezinárodní dožádání, která byla přílohou odpovědi na dožádání č. j. 4189168/15/3010-60562-707970, je výslovně uveden požadavek na výslech pana M. jako svědka (v žádosti je doslova uvedeno: „*Dále Vás žádáme o položení několika dotazů této osobě jako svědkovi*“). Současně ze spisového materiálu vyplývá, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

správce daně nepožádal o zajištění přítomnosti žalobkyně u uvedeného výslechu. Nicméně samotná odpověď na mezinárodní dožádání byla součástí spisového materiálu, žalobkyně do ní mohla nahlédnout a byla s jejím obsahem seznámena v rámci seznámení s výsledky daňové kontroly. Proto s ohledem na shora uvedenou judikaturu nemá nepřítomnost žalobkyně u provedení výslechu za následek jeho procesní nepoužitelnost, nýbrž je nutné ji vzít v potaz při hodnocení provedené svědecké výpovědi (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Afs 127/2021-70, bod 18).

20. Podle názoru krajského soudu nebyly informace získané výslechem pana M. jediným a rozhodujícím důkazem o existenci podvodu na DPH a účasti žalobkyně na něm. Jedná se toliko o jednu z dílčích okolností, které o nich nepřímo vypovídají, přičemž jak bude podrobně rozvedeno dále, jednotlivá zjištění na sebe navazují. Dvojí překlad výpovědi pana M. sice může nepatrně zkreslit její obsah, avšak podle názoru soudu ne tak zásadně, aby to mohlo ovlivnit důkazní sílu svědecké výpovědi. Námitka žalobkyně proto není důvodná.

Existence podvodu na DPH

21. Ze správního spisu krajský soud pro účely posouzení žaloby zjistil, že správní orgány odepřely žalobkyni nárok na odpočet DPH z transakcí, v rámci kterých žalobkyni v průběhu června a července 2014 dodala společnost G. semena slunečnice a řepky. Žalovaným byl detekován následující řetězec, v rámci kterého byla předmětná semena přepravována:

blíže nespécifikovaní dodavatelé v Maďarsku nebo na Slovensku → společnost V. G. → společnost G. → žalobkyně → společnost A. I.

22. Chybějící daň detekoval správce daně u společnosti V. G., přičemž bylo postaveno najisto, že uvedená společnost dodala v předmětných zdaňovacích obdobích semena společnosti G., proto také měla za uvedená zdaňovací období podat daňová přiznání, což neučinila.
23. Okolnosti, které svědčí o tom, že chybějící daň je důsledkem právě podvodného jednání, žalovaný spatřoval v následujících zjištěních. Žalobkyně semena slunečnice a řepky pořizovala od společnosti G. (jak v rozhodných zdaňovacích obdobích červen a červenec 2014, tak v předchozích obdobích počínaje březnem 2014). Společnost G. dodávaná semena odebírala od společnosti V. G. V roce 2013 žalobkyně odebírala tatáž semena od společnosti C. Společnosti G., C. a V. G. jsou personálně propojeny. Všechny tři společnosti vznikly jako ready-made. Jediným společníkem a jednatelem společnosti V. G. je od roku 2012 slovinský občan R. B. Tato osoba však dle sdělení dožádaných orgánů slovinské finanční správy neexistuje. R. B. se od ledna 2015 stal rovněž společníkem a jednatelem společnosti C. Dřívějšími společníky a jednatelem společnosti C. byli maďarští občané Z. H. (listopad 2011 až říjen 2013) a G. T. P. (říjen 2013 až leden 2015). Poslední dva uvedení byli společníky a jednatelem též společnosti G. (Z. H. od srpna 2012 do října 2013, G. T. P. od října 2013). Společnost V. G. P je pro správce daně nekontaktní. Společnosti V. G. a G. mají pouze virtuální sídla (společnost G. měla pronajatý prostor o rozměrech 1x1 metr). Uvedené skutečnosti svědčí podle žalovaného o propojenosti a organizovanosti uvedených společností. Společnost G. byla dne 3. 11. 2015 prohlášena za nespolehlivého plátce.
24. Další skutečnosti nasvědčující podvodnému jednání podle žalovaného je, že jak zaměstnanci žalobkyně, tak jednatel společnosti G. netušili, kdo prováděl přepravu semen do O., ačkoliv jak mezi žalobkyní a společností G., tak mezi posledně uvedenou společností a společností V. G. byly sjednány doložky D. O. Podpisy za společnost G. na

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

smlouvách uzavřených se společností V. G. jsou sice nečitelné, avšak jsou na první pohled odlišné od těch, které jsou čitelně uvedeny na smlouvách uzavřených s žalobkyní. Společnost V. G., jejímž jediným společníkem a jednatelem je občan jiného členského státu, vystavovala společnosti G. (o níž platí totéž) faktury v českém jazyce. Společnost G., jejímž jediným společníkem a jednatelem je občan jiného členského státu, vystavovala žalobkyni faktury ve slovenštině. Tyto skutečnosti svědčí o tom, že je vystavovaly jiné osoby, než jsou na nich uvedeny.

25. Ze zpráv o daňové kontrole č. j. 5717369/17/2004/-60561-107320 (dále jen „zpráva o DK červen“) a č. j. 5747525/17/2004-60561-107320 (dále jen „zpráva o DK červenec“) vyplývá, že pan P. u výsledku nejprve uvedl, že není jednatelem žádné společnosti, teprve později si vzpomněl na mj. společnosti C. a G. Rovněž předně uvedl, že žádné smlouvy s žalobkyní nepodepsal a teprve později uvedl, že podepisoval smlouvy před každou dodávkou a že tyto byly zasílány žalobkyni elektronicky společnosti G. a poté byly poštou zasílány zpět. Všechny obchody společnosti G. zajišťoval pan M., o dodavateli a dodávaném zboží nevěděl pan P. nic konkrétního, o podpisech na fakturách pan P. uvedl, že jsou podobné jeho podpisu (str. 8-9 zprávy o DK červen, str. 9-10 zprávy o DK červenec). Pan M. při výsledku uvedl, že nikdy neměl plnou moc k zastupování společnosti G., pana B. nezná, nikdy s ním nejednal (str. 9 zprávy o DK červen, str. 11 zprávy o DK červenec). Pana P. v podstatě také ne, viděl jej osobně pouze jednou, původ prodávaného zboží neznal (str. 16 zprávy o DK červen a str. 18 zprávy o DK červenec).
26. Jelikož žalobkyně v podané žalobě namítala pouze to, že žalovaný neidentifikoval žádné okolnosti, ze kterých by vyplývala existence podvodu, musí krajský soud konstatovat, že výše popsaná zjištění svědčí o opaku. S ohledem na obecnost vznesené námítky jen krajský soud ve stručnosti konstatuje, že popsané okolnosti zjevně vypovídají o tom, že chybějící daň u společnosti V. G. byla projevem cíleného jednání spočívajícím v získání neoprávněné výhody na DPH. Smyšlená osoba na pozici jednatele společnosti V. G., tzv. bílý kůň na pozici jednatele společnosti G., zástupce jednající za posledně uvedenou společnost bez řádného zmocnění, virtuální sídla, nekontaktnost společnosti V. G., personální propojení společností V. G., C. a G., to vše jsou zcela typické okolnosti, které se vyskytují v řetězcích zasažených podvodem na DPH.
27. Není důvodná ani argumentace žalobkyně, že byla chybějící daň identifikována u společnosti V. G., se kterou nebyla v právním vztahu. Na jakém článku řetězce bude chybějící daň identifikována, totiž není vůbec podstatné, jak správně akcentoval žalovaný v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě. Odpovědnost žalobkyně za účast na daňovém podvodu totiž není založena na existenci (přímého) závazkového právního vztahu mezi daňovým subjektem, který uplatní nárok na odpočet daně, a subjektem, který v rámci řetězce neodvedl daň. Podstatné je pouze to, zda žalobkyně věděla či mohla vědět, že se přijetím plnění od jejího dodavatele, tj. společnosti G., účastní řetězce, který je zasažen podvodem na DPH (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2021, č. j. 9 Afs 160/2020-49). Žalovaný nikdy žalobkyni nekladl k tíži, že by měla vědět, o tom, že společnost V. G. nepodává daňová přiznání. Objektívni okolnosti, na kterých založil žalovaný svůj závěr o vědomosti žalobkyně o daňovém podvodu, se týkají výhradně společnosti G. (viz dále).

Vědomost žalobkyně o účasti na podvodu

28. Žalovaný identifikoval následující objektivní okolnosti, ze kterých podle něj vyplývá, že žalobkyně alespoň mohla vědět o tom, že se účastní transakcí zasažených podvodem na DPH:
- dodavatelská společnost G. byla v době zahájení obchodování relativně novou společností s nulovou historií, založená jako ready-made;
 - společnost C. odmítla žalobkyni pojistit obchody se společností G. s odůvodněním, že se jedná o novou společnost, k níž neexistují historická data; k tomu ještě správce daně uvedl, že účetní závěrky společnosti G. za roky 2012 a 2013 byly zaslány na rejstříkový soud až dne 2. 12. 2014, žalobkyni sice již v červnu 2014, ale to již s danou společností žalobkyně obchodovala; žalobkyně k dotazu správce daně uvedla, že prověřuje každou společnost ohledně její solvence, a to skrze společnost C., ta prověří audity, závěrky a finanční výkazy budoucích obchodních partnerů, a pokud není zjištěn žádný problém, mohou podepsat smlouvu, společnost G. však byla založena již dne 18. 6. 2012, nejednalo se proto o novou společnost, navíc pro její prověření byly použity údaje z listopadu 2013 (str. 17 a 22 zprávy o DK červen a str. 18 a 23 zprávy o DK červenec);
 - osoby oprávněné jednat za žalobkyni se nikdy osobně nesetkaly s jednatelem společnosti G. a s jejím zprostředkovatelem toliko jednou (v létě 2014), a to až po zahájení obchodování; pan M. po celou dobu zprostředkování obchodů pro společnost G. neměl příslušné zplnomocnění, jednatele společnosti G. pana P. neznal a setkal se s ním možná jednou, z toho vyplývá, že žalobkyně jednala při uzavírání obchodů s osobou, se kterou se v době zahájení obchodování nesetkala a ani jí tato osoba neprokázala oprávnění jednat jménem společnosti G., navíc tato osoba nic nevěděla o původu prodávaného zboží (původ, doba sklizně, přeprava); k tomu ještě správce daně uvedl, že v e-mailu zaslaném z adresy, na kterou měla žalobkyně posílat naskenovanou kupní smlouvu, je v rámci údaje „Display name“ uvedeno jméno „M. D.“, Podle správce daně je zvláštní, že sám pan M. by nevěděl, jak se správně píše jeho vlastní jméno (str. 18 zprávy o DK červen a str. 19 zprávy o DK červenec);
 - žalobkyně ukončila obchodování s totožnou komoditou se slovenskou společností C., aby záhy začala obchodovat s českou společností G., za níž stály totožné osoby; v době změny se stal jednatelem společnosti C. pan P.;
 - za českou právnickou osobu obchodující v česku s českou společností jednala osoba, která neuměla česky a neznala české poměry a navíc si tato osoba najala jako zprostředkovatele osobu (pana M.), která rovněž neuměla česky;
 - žalobkyně jednala se společností, která neměla kancelářské prostory, a obchodní jednání proběhlo na benzínové pumpě;
 - společnost s nulovou historií (C.) osloví žalobkyni skrze kontaktní údaje zveřejněné na webu s nabídkou spolupráce, ta s ní obchodovat začne, následně ale společnost C. spolupráci ukončí a tytéž fyzické osoby pak působí v jiné společnosti (G.), která začne s žalobkyní spolupracovat;
 - žalobkyně u ústního jednání dne 8. 7. 2014 sdělila, že jednatelem společnosti G. je pan H., nicméně jejím jednatelem ve skutečnosti byl již více než 8 měsíců pan P.;
 - na všech daňových dokladech vystavených společností G. (totéž vyplývá z některých dokladů označených „D. N.“) byl uveden český původ zboží, nicméně z CMR listů vyplývá, že zboží bylo přepravováno z Maďarska a Slovenska, a dále údaj o původu

zboží ne vždy korespondoval s vážnými lístky vystavenými společností A. P., přičemž žalobkyně uvedené nesrovnalosti (ze strany společnosti G. nepravdivé údaje) vůbec neřešila, ačkoli nepochybně musela z CMR listů vědět, že zboží z ČR nepochází;

- na jednotlivých kupních smlouvách uzavřených mezi žalobkyní a společností G. mají razítka společnosti G. jiný rozměr a vykazují známky počítačové manipulace (několikanásobně zvětšená pixelová grafika, tj. otisk razítka je kostičkovaný), nejpatrněji na kupní smlouvě ze dne 27. 2. 2014, totéž platí o podpisech jednatele společnosti G. pana P., razítka na kupních smlouvách mají jiný rozměr než ta, která jsou použita na daňových dokladech;
- na téměř žádném z dodacích listů vystavených společností G. není správně uvedena její obchodní firma, ačkoli je měla tato společnost vystavit;
- žalobkyně vůbec neprováděla kontrolu zboží značné hodnoty (neověřila jeho kvalitu) před tím, než jej dodala společnosti A. I. (resp. do sídla společnosti A. P.), ačkoli při nedodržení smluvně sjednaných parametrů zboží mohla požadovat slevu z ceny;
- dodací listy nemají stanovené náležitosti (IČO společnosti G. a žalobkyně, na některých je jako odběratel uvedena společnost A. P. namísto žalobkyně, na některých není uvedeno, kdo je vystavil, chybí razítko dodavatele, na jiných chybí údaj o datu dodávky, množství zboží a celkové částce);
- nebyly předloženy dodací listy ke všem dodávkám;
- dokumentace zboží (dodací listy) neobsahuje důkaz o udržitelnosti dodávané biomasy, ačkoli ji měla dle kupní smlouvy společnost G. prokázat nejpozději v době dodávky [údaje o tzv. samostatném prohlášení pěstitele podle § 21 zákona o ochraně ovzduší, které odběratel biomasy eviduje pro další potřebu podle bodu 1 části A přílohy č. 3 nařízení vlády č. 351/2012 Sb., a které bývají zpravidla na vážných listech nebo na dodacích listech];
- rozdíl mezi kupní a prodejní cenou byl většinou v záporných hodnotách - v červnu 2014 prodávala žalobkyně slunečnicové semeno se ztrátou 8 €/t, v červenci 2014 řepkové semena se ztrátou 8,5 €/t, v červnu 2014 sice činil zisk z prodeje řepkového semene 13 €/t, avšak vzhledem k celkovému objemu obchodů byly tyto pro žalobkyni ztrátové (v červnu 2014 činila ztráta 1 320,82 €, v červenci 8 622,91 €); obdobně ztrátové nebo jen s nepatrným ziskem byly i obchody žalobkyně v období od března do května 2014.

29. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že uvedená řada okolností (nedůvěryhodnost dodavatele i způsobu zahájení obchodní spolupráce, neznámý původ zboží, nesrovnalosti u razítek, podpisů, vady označení dodavatele na dokumentech, nedostatečná dokumentace zboží a záporný rozdíl mezi kupní a prodejní cenou) vypovídá o tom, že žalobkyně ignorovala zcela nestandardní okolnosti případu, a proto aprobuje jeho závěr, žalobkyně mohla vědět, že se účastní transakcí zasažených podvodem na DPH.

30. Předně je nutné uvést, že žalobkyně zahájila spolupráci se společností G., přestože uvedená společnost v rozporu s § 21a zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, nezakládala do sbírky listin účetní závěrky, a to jak za rok 2012, tak za rok 2013. Jejich následné doložení žalobkyni v červnu 2014 (tj. po zahájení obchodování) již nemohlo nic změnit na tom, že se jednalo o znak nespolehlivosti a netransparentnosti nového obchodního partnera. Krajský soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že na nespolehlivost společnosti G. upozorňoval také e-mail společnosti C. Žalobkyni lze uvěřit

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

v tom, že společnost C. neměla za úkol prověřovat obchodní partnery z hlediska jejich zapojení do podvodů na DPH, nicméně z tvrzení samotné žalobkyně vyplynulo, že skrze společnost C. dochází k prověřování budoucích obchodních partnerů, mj. jejich výkazů a závěrek (srov. protokol č. j. X ze dne 8. 7. 2014). Jejich nezveřejněním tak společnost G. neumožnila provést společnosti C. řádné prověření této společnosti jakožto obchodního partnera a celá politika žalobkyně ohledně prověřování budoucích obchodních partnerů tímto vzala za své. Je jistě vhodné zmínit, že ne každá společnost, která nezveřejňuje účetní závěrky, je zapojena do podvodů na DPH, nicméně zahájením spolupráce s neproověřeným obchodním partnerem tuto skutečnost rozhodně nevyloučí. Ve spojení s tím je pak nutné zvážit, že žalobkyně mohla důslednějším prověřením společnosti G. zjistit, že má pouze virtuální sídlo. Nemůže obstát tvrzení žalobkyně, že se v zásadě jednalo o pokračování spolupráce se společností C. Bezprostředně před tím, než došlo ke změně dodavatele, totiž u společnosti C. (přelom roku 2013/2014) proběhla změna jednatele a společníka. Proto žalobkyně nemohla nabýt natolik silné přesvědčení o spolehlivosti svého nového obchodního partnera, aniž by bylo nutné jej prověřit alespoň v základních rysech (k tomu viz níže část týkající se přijetí rozumných opatření k zabránění účasti na podvodu).

31. Jako nestandardní rovněž krajský soud ve shodě s žalovaným hodnotí skutečnost, že žalobkyně nikdy nejednala s jednatelem společnosti G., namísto toho jednala s osobou, která sama přiznala, že nikdy neměla oprávnění jednat za společnost G. Kdyby žalobkyně požádala o doklad prokazující oprávnění pana M. jednat (byť i jen zprostředkovávat obchody) za společnost G., musela by zjistit, že toto neexistuje. Navíc ani žalobkyně nevěděla, s kým vlastně jedná, když po celou dobu žila v domnění, že jedná s panem M. Rozhodně se nejedná o chybu v psaní, jak namítá žalobkyně. Ta se může vyskytnout v jednom případě, nikoliv po celou dobu spolupráce (nesprávné jméno pana M. zmínili při výsleších jak pan Ch., paní L., tak pan Č.), nadto lze předpokládat, že sám pan M. ví, jak správně napsat své jméno. Proto vyvstává značná pochybnost o tom, zda e-maily předložené žalobkyní vůbec psal pan M. S tímto zástupcem se navíc ani před zahájením spolupráce nesešla, a to se jednalo o obchody v řádu milionů Kč, které byly zcela sjednány e-mailem a telefonicky (pan Ch. při svém výslechu zmínil osobní setkání až v létě 2014 na benzinové stanici OMV, pan Č. zmínil rovněž jedno setkání, avšak pan Č. měl obchody se společností G. na starosti až od května 2014, proto zjevně k osobní schůzce nemohlo dojít před zahájením obchodování, samotná žalobkyně u ústního jednání dne 8. 7. 2014 uvedla, že jediné osobní jednání s panem M., resp. M. proběhlo přibližně v červnu 2014, jiné osobní jednání nikdy neproběhlo, a to ani v rámci spolupráce se společností C.). Kdyby žalobkyně trvala na osobním setkání s jednatelem společnosti, zjistila by, že se jedná o tzv. bílého koně, který o chodu společnosti neví zhora nic, resp. kdyby se před zahájením spolupráce setkala alespoň s panem M., zjistila by, že tento pro změnu nic neví o dodavateli semen.
32. Při zvážení všech doposud uvedených okolností v jejich souhrnu lze uzavřít, že žalobkyně začala spolupracovat (a to ohledně obchodů v řádech milionů Kč) se společností, která na první pohled působila jako nedůvěryhodný obchodní partner. Již v době zahájení spolupráce tedy žalobkyně musela mít indicie o nespolehlivosti obchodního partnera, které byly následně umocněny v průběhu spolupráce, při které žalobkyně ignorovala další zásadní okolnosti, jež mohly žalobkyni upozornit na nestandardnost transakcí.
33. Jako zarážející působí na soud skutečnost, že žalobkyni byly vystavovány faktury ve slovenštině, ačkoliv zástupce společnosti, pan M. (nejen dle tvrzení samotné žalobkyně),

používal lámanou angličtinu nebo maďarštinu. Stejně tak jednatel žalobkyně byl maďarský občan, který neuměl česky ani slovensky. Vystavení faktur ve slovenštině v kombinaci s dalšími zjištěními opravdu působí dojmem, že je za společnost G. vystavil někdo jiný, než je na nich uveden a podepsán. Totéž pak mohlo žalobkyni napadnout poté, co musela vidět podpisy a razítka na kupních smlouvách. Otisk razítka a podpisu by sám o sobě rozhodně nebyl nijak neobvyklý, ale při zvážení jednak výše uvedeného a také při zohlednění zjevných známek počítačové manipulace s otisky razítek na kupních smlouvách (zvětšené pixely, různá velikost týchž razítek), musela tato skutečnost v žalobkyni vyvolat podezření ohledně toho, kdo vlastně za společnost jedná, a to zvláště za situace, kdy se žádný ze zástupců žalobkyně s panem P. nebo panem M. před zahájením obchodování osobně nesetkal. Při použití naskenovaných podpisů na dokumentech, o kterém pojednává žalobkyně v žalobě, by musely být nutně všechny podpisy a razítka totožné. V řešené věci tak tomu rozhodně nebylo.

34. Žalobkyně dále ignorovala zjevné nesprávnosti, které vyvstaly v průběhu transakcí. Předně je zde rozpor mezi původem zboží, jak byl deklarován společností G. a údaji v CMR listech. Při porovnání údajů je zjevné, že dodávaná semena pocházela ze Slovenska a Maďarska. Původ zboží a dokonce i identifikace konkrétního pěstitele byly totiž zcela rozhodující pro dodržení smlouvy a dodržení povinností stanovených žalobkyni na úseku ochrany ovzduší.
35. Žalovaný oprávněně poukázal i na to, že žalobkyně zcela ignorovala závažné porušení smluv ze strany společnosti G. Mezi účastníky smlouvy bylo sjednáno, že udržitelnost dodávané biomasy musí být doložena prostřednictvím dokumentace (dodací listy) nejpozději v době dodávky. Krajský soud se ztotožňuje s žalovaným, že z předložených dokladů nevyplývá, že by společnost G. prokázala žalobkyni udržitelnost dodávané biomasy. Podle § 21 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší platí, že *„u biomasy určené k výrobě biopaliv podle odstavce 1 je splnění kritérií udržitelnosti dokládáno dílčím prohlášením o shodě s kritérii udržitelnosti vydaným prodejcem nebo dovozcem biomasy“*. Posledně zmíněné prohlášení je dovozce nebo prodejce oprávněn vydat pouze v případě, že je držitelem platného certifikátu uděleného autorizovanou osobou. Ten může být vydán podle § 21 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší toliko osobě, která *„prokáže, že plní kritéria udržitelnosti stanovená prováděcím právním předpisem a která má zaveden systém kvality podle prováděcího právního předpisu umožňující věrohodným způsobem v souladu s tímto zákonem a prováděcím právním předpisem plnění kritérií udržitelnosti sledovat a prokazovat“*. Náležitosti systému kvality (mj. též dovozce a prodejce, chce-li být držitelem certifikátu autorizované osoby) jsou upraveny v § 6 nařízení vlády č. 351/2012, kdy podle odst. 1 písm. b) a c) je daná osoba povinna evidovat mj. dílčí prohlášení o shodě s kritérii udržitelnosti a tato uschovávat po dobu 5 let.
36. Náležitosti vedené evidence jsou pak upraveny v části A přílohy č. 3 k nařízení vlády č. 351/2012. Tato část přílohy č. 3 stanoví v bodu 1, písm. a), že prodejce či dovozce biomasy musí evidovat u jednotlivých dodávek biomasy mj. samostatná prohlášení spolu s evidenčními údaji jednotlivých dodávek biomasy podle části B bodu 5 obdržená od pěstitelů biomasy, dodaná a vydaná dílčí prohlášení o shodě s kritérii udržitelnosti a dodaná a vydaná prohlášení o shodě s kritérii udržitelnosti a kopie certifikátů všech dodavatelů. Odkazovaný bod 5 v příloze č. 3, části B upravuje jednu z náležitostí evidence pěstitele biomasy, v konkrétním případě evidenci jednotlivých dodávek (například prostřednictvím dodacích listů nebo vážních listů), sestávající z těchto údajů: a) jedinečné

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

identifikační číslo samostatného prohlášení, které mu přidělil jeho vystavovatel, b) identifikační údaje odběratele, c) identifikační číslo každé odchozí dodávky (například číslo vážního listu nebo dodacího listu, d) množství a druh prodané biomasy, e) datum expedice, f) hodnotu produkce emisí skleníkových plynů.

37. Zjednodušeně řečeno z uvedených ustanovení vyplývá, že žalobkyně musí evidovat samostatná prohlášení pěstitelů biomasy a jednotlivá samostatná prohlášení pěstitelů, jednotlivá dílčí prohlášení o shodě vystavená jednotlivými prodejci či dovozci a kopii všech certifikátů všech dodavatelů tak, aby byla schopna prokázat původ biomasy ve smyslu § 6 odst. 1 nařízení vlády č. 351/2012, a to až k jejímu pěstiteli. Všechny dokumenty pak musí být stanovené náležitosti.
38. Krajský soud nesouhlasí s tím, že by se část B přílohy č. 3 k nařízení vlády č. 351/2012 nevztahovala na žalobkyni. Tyto údaje je totiž žalobkyně povinna evidovat na základě bodu 1, písm. a), části A přílohy č. 3 (nejedná se tedy o analogickou aplikaci, jak uvedl v rozhodnutí žalovaný) a musí je obdržet od svého dodavatele (zejména na dodacích listech nebo vážních listech, tj. přesně tak, jak bylo mezi žalobkyní a společností G. ujednáno). Z dokladů poskytnutých žalobkyní nevyplývá, že by od společnosti G. obdržela její dílčí prohlášení o shodě s kritérii udržitelnosti s náležitostmi stanovenými v části C přílohy č. 4 k nařízení vlády č. 351/2012 ani samostatná prohlášení pěstitelů a dílčí prohlášení o shodě s kritérii udržitelnosti předchozích prodejců (z identifikovaného řetězce vyplývá, že minimálně společnost V. G. byla zapojena do řetězce od pěstitele k žalobkyni). Doložené dodací listy takové náležitosti v žádném případě neobsahují, nadto jak správně uvedl žalovaný, nebyly doloženy ani ke všem dodávkám semen.
39. Lze tak souhlasit s žalovaným v tom, že žádné z dokladů vystavených společností G. neměly požadované náležitosti, že žalobkyni nebyla prokázána udržitelnost dodané biomasy a že žalobkyně tuto skutečnost zcela ignorovala v rozporu s uzavřenou kupní smlouvou. Navíc je nutné poukázat na výslech zástupců společnosti G., při kterém jednatel pan P. uvedl, že on sám žádné obchody neřešil a vše zařizoval pan M., ten však uvedl, že s dodavatelem semen, společností V. G., nikdy nejednal. Kdyby si žalobkyně řádně prověřila svého obchodního partnera, zjistila by, že za této konstelace nemůže nikdy získat doklady prokazující udržitelnost biomasy.
40. V této souvislosti nelze souhlasit s žalobkyní, že by chyby na dodacích listech specifikované žalovaným mohly mít původ toliko v prostých omylech. Chyby na dodacích listech jsou v souvislosti s výše uvedeným jen další indicií nasvědčující tomu, že žalobkyně mohla vědět o nestandardnosti celé transakce.
41. Se zařazením absence kontroly a výše kupní ceny mezi okolnosti svědčící o vědomosti žalobkyně o účasti na podvodu však krajský soud nesouhlasí. Krajský soud nesouhlasí s tím, že by absence osobní kontroly zboží v tomto konkrétním případě mohla nějak vypovídat o nestandardnosti celé transakce. Veškerá semena byla dovážena do sídla společnosti A. P. v O., kde také probíhalo vážení a kontrola kvality. Ze svědecké výpovědi pana Č. vyplývá, že tato kontrola byla společností A. prováděna za žalobkyni, neboť jí byly výsledky kontroly zasílány za účelem provedení platby společností G. Po celou dobu byla vlastníkem dodávaných semen společnost A. I. Uvedené skutečnosti ve spojení s tím, že se jedná o členy holdingu (o čemž vypovídá jejich název) svědčí o spolupráci všech společností při dodávkách. Nijak nevypovídají o tom, že předcházející část obchodního řetězce byla zasažena podvodem na DPH. Navíc je krajskému soudu z úřední činnosti

známo (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2021, č. j. 65 Af 8/2019-45), že takto probíhá dodávka semen, které žalobkyně nakupuje. Pokud jde o cenu, za kterou žalobkyně prodávala semena řepky a slunečnice, musí krajský soud konstatovat, že se jedná o cenu dohodnutou mezi žalobkyní a společností A. I. Výše kupní ceny tedy nijak nevypovídá o předchozím řetězci, v rámci kterého byla semena přeprodávána, resp. žalovaný netvrdil a neprokázal, že by snad cena, za kterou žalobkyně semena od společnosti G. kupovala, byla natolik neobvyklá, že by to vypovídalo o nestandardnosti transakce. Nesouhlas soudu s uvedenými dvěma dílčími okolnostmi však nemá vliv na souhlas s celkovým závěrem o tom, že žalobkyně měla a mohla vědět o tom, že se účastní transakcí zasažených podvodem na DPH.

42. Krajský soud se neztotožňuje s námitkou žalobkyně, že na základě rozsudku NSS ze dne 30. 1. 2019, č. j. 2 Afs 100/2018-44 lze přičíst k tíži žalobkyni jen pokračování účasti na daňovém podvodu poté, co zjistí první náznaky podvodu a nepřijme dostatečná opatření. Takový právní názor z uvedeného rozsudku v žádném případě nevyplývá.
43. V uvedeném rozsudku NSS řešil případ, ve kterém byla jako objektivní okolnost, ze které měla vyplynout vědomost daňového subjektu o účasti na podvodu na DPH, použit výslech jednatele daňového subjektu, který se uskutečnil v lednu 2011. Při tomto výsledku měl být jednatel daňového subjektu konfrontován se zjištěními správce daně ohledně nestandardních okolností na straně jeho obchodního partnera. Tato okolnost byla podle finančních orgánů klíčová pro posouzení vědomosti daňového subjektu o účasti na daňovém podvodu. V uvedeném rozsudku NSS dospěl k závěru, že tato okolnost (sama o sobě) nemůže obstát, neboť posuzované transakce se uskutečnily ještě před inkriminovaným výsledkem (u obchodů, které se odehrály po provedeném výsledku, tato okolnost dostačující byla). Proto NSS zrušil rozhodnutí orgánů finanční správy a uložil jim, aby se zabývaly jinými okolnostmi. Rozhodně však NSS nevyloučil možnost odepření nároku na odpočet DPH z důvodu účasti na daňovém podvodu před tím, než správce daně konfrontoval daňový subjekt se skutečnostmi prokazujícími existenci podvodu. Ani tato námitka žalobkyně proto není důvodná.
44. Podle názoru krajského soudu nemá na posouzení věci význam, že žalobkyně v srpnu 2014 na základě zjištěných nestandardností využila institut zvláštního zajištění daně a DPH uhradila přímo na účet správce daně. Lze totiž souhlasit s žalovaným v tom, že indicie o rizikovitosti obchodování se společností G. zde byly od počátku obchodního vztahu. Navíc soudu není zřejmé, v čem měly žalobkyni zmíněné nestandardní indicie spočívat, když společnost G. zkrátka jen vyzvala žalobkyni k úhradě dlužných částek.
45. Lze tak uzavřít, že žalovaný prokázal, že žalobkyně přinejmenším mohla vědět, že se účastní transakcí zasažených podvodem na DPH.

Přijetí rozumných opatření k zamezení účasti na daňovém podvodu

46. Pro odepření nároku na odpočet DPH zbývá posoudit, zda žalobkyně přijala dostatečná opatření k zamezení své účasti na daňových podvodech (dobrá víra žalobkyně).
47. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobkyně měla jednat s péčí řádného hospodáře, měla si důkladně prověřit své obchodní partnery, zvláště za situace, kdy nerespektovala doporučení společnosti C. Žalobkyně si měla zajistit osobní kontakt se zástupci společnosti G. nebo si alespoň ověřit oprávnění jednat za tuto společnost. Žalobkyně dále měla věnovat větší

pozornost smluvní dokumentaci, zajímat se o původ zboží a nepřehlížet podstatné nesrovnalosti v dokumentech.

48. Krajský soud nesouhlasí s žalobkyní, že opatření popsaná v odst. 5 tohoto rozsudku, bylo možné za daných okolností případu považovat za dostatečná. Z výše popsaných objektivních okolností vyplývá, že společnost G. nemohla na žalobkyni působit jako důvěryhodný obchodní partner již před zahájením spolupráce. Za situace, kdy společnost C., skrze kterou žalobkyně prověřovala své obchodní partnery, odmítla pojistit žalobkyni obchody se společností G. s odkazem na nedostatek údajů o společnosti, měla žalobkyně sama věnovat větší pozornost společnosti G. V této souvislosti se pouhé prověření společnosti G. v obchodním rejstříku a v registru nespolehlivých plátců DPH jeví jako krajně nedostatečné. Navíc, kdyby si žalobkyně opravdu řádně prověřila uvedenou společnost v obchodním rejstříku, jak uvedla v žalobě, musela by zjistit, že nezveřejňuje účetní závěrky. Již tato skutečnost měla v žalobkyni vzbudit pozornost a pobídnout ji k bližšímu prověření svého obchodního partnera. V návaznosti na to se žalobkyně měla zajímat o osoby, se kterými jedná a zjistit tak jejich roli ve společnosti (mohla si s nimi sjednat osobní schůzku), mohla se zajímat o původ zboží, při osobní schůzce mohla žalobkyně zjistit, že společnost má virtuální sídlo apod. Dokonce i po uzavření prvního obchodu a dodání první zásilky semen, mohla žalobkyně důsledným trváním na splnění smlouvy (prokázání udržitelnosti) zjistit, že celá transakce je nestandardní a mohla odstoupením od smlouvy předejít své účasti na transakcích zasažených podvodem na DPH. Žalobkyně tímto způsobem nepostupovala, na prověření svého obchodního partnera a řádné plnění jeho závazků rezignovala, a proto nelze říct, že by přijala rozumná opatření k zabránění své účasti na daňovém podvodu.
49. Krajský soud nesouhlasí ani s tím, že nebylo nutné prověřovat společnost G., neboť se jednalo o „právního nástupce“ společnosti C. Jak již krajský soud uvedl výše, v době, kdy žalobkyně ukončila spolupráci se společností C., došlo u posledně zmíněné společnosti ke změně jednatele a společníka. Z předloženého spisového materiálu nevyplývá, že by byl pan P. žalobkyni znám. Pan Ch., který měl v té době obchody žalobkyně na starosti, totiž u výsledku zmínil mimo pana M., resp. M., jen pana H. Navíc ani v případě obchodů se společností C. nedošlo zjevně k osobnímu setkání s jejími zástupci, jinak by totiž zástupci žalobkyně zjistili, že žádný pan M. ani neexistuje, ale jedná se o pana M. Proto žalobkyně nemohla mít jistotu o důvěryhodnosti nového obchodního partnera. Navíc jen prostým ověřením sbírky listin mohla žalobkyně snad odhalit, že společnost G. nezveřejňuje účetní závěrky a nepůsobí tak transparentně. Skutečnosti ohledně bezchybné spolupráce se společností C. navíc zůstaly v rovině tvrzení. Ani tuto námitku proto soud nehodnotí jako důvodnou.

C. Závěr a náhrada nákladů řízení

50. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
51. O náhradě nákladů řízení před krajským soudem a řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 4. března 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu